

*Cartea este dedicată minților tinere care o hrănesc
pe a mea clipă de clipă, în fiecare zi: Kuba și Kama.*

*Călătoria noastră împreună va fi una plină
de aventuri minunate.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, JANINA

Misterul runelor / Janina Ramirez ; trad. din engleză
de Răzvan Năstase ; il. de David Wyatt.
- București : Curtea Veche Publishing, 2019

ISBN: 978-606-44-0409-1

I. Năstase, Răzvan (trad.)
II. Wyatt, David (il.)

821.111

Redactor: Diana Simionescu
Corector: Cornelia Florea
Tehnoredactor: Dana Ionașcu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

JANINA RAMIREZ
Riddle of the Runes

Text copyright © Janina Ramirez 2018

Illustrations copyright © David Wyatt 2018

Riddle of the runes was originally published in English in 2016.

This translation is published by arrangement with Oxford University Press.
All rights reserved.

© Curtea Veche Publishing, 2019
pentru prezenta ediție în limba română

JANINA RAMIREZ

MISTERUL RUNELOR

ILUSTRAȚII DE
DAVID WYATT

Traducere din engleză de
RĂZVAN NĂSTASE

CURTEA VECHE

CUPRINS

Să cunoaștem personajele	7
În căutarea Marii Comori	9
Ascuns la vedere	30
Și-apoi n-a mai fost nimeni	49
În cinstea zeilor	65
În căutarea aurului	87
Pietre din cer	111
Siguranță în sala cea mare	138
Calea luminată	160
Un ger de crapă pietrele	179
Fac ce potesc în casa mea	196
Un cadou de departe	220
Runele vikingilor	243
Glosar viking	247

Să cunoaștem personajele

Alva

Fenrir

Hraf

Unchiul Magnus

Brianna

Sigrunn

În căutarea Marii Comori

Alva fugea mâncând pământul. Alerga atât de iute, încât vântul îi șuiera pe lângă urechi, iar șuvițele de păr roșcat îi biciuiau fața. Se furișa asemenea unui lup. Era invizibilă. Era puternică. Cel mai înalt munte din Kilsgard, Degetul Urișului, se ridica înaintea ei printre cețurile dense. Spre stânga, o mulțime de stânci abrupte se înălțau deasupra apelor furioase și întunecate ale râului ce se spargea de pietre. Era mai rapidă decât apa. Mai iute decât vântul. Un singur pas greșit și Alva ar fi devenit una cu apa, una cu vântul. Trebuie să fie sigură pe picioare. Trebuie să nu cadă.

Crengi ascuțite îi zgâriau pielea picioarelor desculțe, pe când zdrobea covorul pădurii de sub încălțări. Nu era timp de văicăreli. Acum avea nevoie de mintea unei luptătoare. Trebuia să prevadă totul și să fie pregătită pentru orice. Lupul Fenrir, tovarășul credincios al fetei, continua să alerge înaintea ei, atingând frunzele cu labele, fără pic de zgomot,

în vreme ce blana-i argintie scânteia când și când în lumina lunii. O conducea într-acolo unde trebuia să ajungă.

Dar în timp ce încălțările de piele țopăiau din piatră în piatră și din creangă în creangă, dintr-odată pădurea îi scoase în cale o mână noduroasă. Alva își prinse piciorul într-o rădăcină, iar clipele începură să se scurgă tot mai încet. Se prăbuși la pământ, și-n clipa următoare văzu cum marginea unei prăpăstii ajunge să cuprindă întregul orizont. Vuietul râului devenea asurzitor, în timp ce inima fetei bubuia nebunește, gata să-i sară din piept. Vedea cum râul se cascadează spre ea precum o gură înspăimântătoare, iar Degetul Uriășului rămâne tot mai sus, deasupra capului ei, întunecat. Fata se prăbușea.

Bum! Bum! Bum!

Alva se ridică deodată în capul oaselor pe salteaua ei din paie. Nu o înghițise apa. Era acasă. Sudoarea i se prelinse pe trup ca un giulgiu. Focul sclipea încă portocaliu, și în lumina lui îi văzu pe cei dragi din familie agitându-se, tulburați de bubuiturile puternice în ușă.

— Pe oasele lui Thor! striga acum unchiul Magnus.

Frățiorul ei, micul Ivan, începu să urle de supărare că fusese trezit din somn, în vreme ce mama lor, Brianna, încerca să-și liniștească odorul, strângându-l în brațe.

— În numele tuturor zeilor, ce poștești? se răsti iarăși Magnus, înfășurându-și umerii în pelerinele de lână.

Alva putu zări prin penumbră cum numeroasele cicatrice căpătate în urma bătăliilor îi brăzdau spatele, dar își întoarse iute privirea și se ghemui lângă mama sa, care-și încolăci brațele albe și lungi în jurul fetei.

— Magnus! răsună o voce dindărătul ușii groase de lemn. Chiar acum se pune în scenă o saga în sala cea mare!* Căpetenia** Erik zice că avem nevoie de tine.

— Câte ceasuri sunt? întrebă Magnus, în vreme ce deschidea ușa, iar în prag zări doi cavaleri cu săbii. Și de ce-ați venit în casa mea înarmați cu fierătaniile alea?

* În original, *hall*. Vatră a satului și reședință a conducătorului unui ținut, reprezenta cea mai impunătoare construcție a unei așezări nordice. De obicei având o singură încăpere foarte mare, o astfel de sală găzduia deopotrivă oșpeți și petreceri, judecăți, consilii de război. (N. trad.)

** În original, *jarl*. Vezi glosarul de la final. (N. trad.)

— Iertare, dar să știi că-n noaptea asta primejdia plutește-n aer. Vei afla mai multe după ce ajungem împreună în sală. Foarte curând se vor ivi zorii.

Unul dintre cei doi bărbați își vârî în colibă chipul tânăr, încadrat de barbă, și dădu cu ochii de Alva, Brianna și Ivan, ghemuiți unul într-altul în fundul încăperii.

— Vă cerem iertare că v-am trezit pe toți. Avem nevoie de Magnus, dar nu vă faceți griji. Voi puteți merge înapoi la somn.

Alva, abia ieșită din mrejele visului, se înfioră la vederea acelor zdrahoni în armură care le tulburau liniștea și siguranța căminului. Se ghemui și mai aproape de mama ei, trăgându-și învelitoarea peste ea.

Văzând îngrijorarea de pe figurile celor doi bărbați, Magnus se îndreptă către locul unde-și ținea cizmele și începu să se încălze.

— O să iau și pasărea cu mine. Ne-ar putea fi de folos.

Îl apucă pe Hraf, corbul îmblânzit, de pe stîngă de lângă ușa, și îl așeză delicat pe umăr. Hraf își înfoie penele și croncăni somnoros. Alva simți o împunsătură de gelozie față de pasăre, fiindcă, în ciuda frigului și a întinericului, și-ar fi dorit să-și poată însoți și ea unchiul, ca să descopere ce se petrecea în sala cea mare.

— Încă nu e vremea să vă treziți, le spuse molcom unchiul alor săi. Voi trei ar trebui să mai dormiți puțin,

fiindcă-n curând pungașul acela mic de Ivan se va trezi și va face un ditamai trăboiul, urlând după mîncărica de dimineață.

De parcă ar fi citit gândurile fetei, întâlni privirea Alvei și adăugă:

— Trebuie să mergeți cu toții înapoi la culcare.

Apoi, bombănind ceva nedeslușit spre cei doi cavaleri*, trânti ușa în urma lui, iar Alva auzi cum glasul i se îndepărtează pe uliță.

— Magnus are dreptate, spuse Brianna strângându-și fata la piept încă o dată, înainte de a o îndemna să se întindă la loc pe saltea. Nu strică să ne mai odihnim un pic. Măine vreau să faci niscaiva treburi foarte importante pentru mine. Unde mai pui că va trebui să-l ținem ocupat pe năpârstocul ăsta, continuă ea arătând spre claia de păr roșcat de pe scăfărlia micului Ivan.

Frățiorul Alvei adormise deja, iar acum Brianna își încolăcea trupul în jurul lui.

Calmul se așternu asupra familiei și-n scurtă vreme sforăielile încete ale Briannei ajunseră să se întrepătrundă ritmic cu cele ale lui Ivan. Dar Alva era cât se poate de trează. Coșmarul i se întipărise în memorie, iar inima continua să-i bată foarte tare în piept. Își văzuse oare propria moarte? Poate că zeii îi trimiteau un avertisment.

* În original, *karls*. Vezi glosarul de la final. (N. trad.)

Nemișcata, cu ochii închiși, își închipui în beznă că este un corb ce planează asupra așezării Kilsgard, strecurându-se în sala cea mare și asistând la discuția dintre unchiul său și căpetenia Erik.

Dacă se gândea la expresiile de pe fețele zdrahonilor, îi era limpede că aduseseră vești rele, vești despre primejdii și împrejurări înfiorătoare. În Kilsgard se petreceau lucruri grave, iar mintea ei începea să făurească diferite scenarii. Oare le era atacat orașul? Oare căpetenia pășise ceva? Alva înțelegea prea bine că nu era înțelept să cedeze ispitei de a afla mai multe, dar își dorea din tot sufletul să știe ce se pune la cale. Mama ei ar fi fost supărată la culme dacă, trezindu-se, ar fi băgat de seamă că fiica ei a dispărut. Dar trebuia să-și asume acest risc. Trebuia să-l urmărească pe Magnus. Trebuia să cerceteze, să vadă cum stau lucrurile. La urma urmei, asta era ea: un soi de investigator.

În timp ce se străduia să coboare fără zgomot de pe saltea, paiele dinăuntru foșniră, iar câteva chiar trosniră. Alva își ținu respirația, dar, din fericire, mama și fratele ei sforăiau în continuare. Își luă mantia din cui, se înfodolă în ea, după care își strecură picioarele în încălțări. Se mișcă în liniște prin odaie, ocolind cu grijă bucățile din pardoseală despre care știa că ar putea scârțâi, și se aplecă să caute ceva sub masă. Acolo, pe o pătură groasă din lână, lupul ei drag, Fenrir, dormea dus. Își apăsă obrazul de botnița lui și îi șopti: „Fen...”

Pleoapele animalului se deschiseră de îndată, lăsând la iveală două pupile negre, înconjurate de inele albastre ca marea. Dându-și seama că dinaintea lui se afla Alva, de bucurie Fenrir începu să lovească frenetic podeaua cu coada.

— Sssst! făcu ea, prinzându-i coada cu mâinile, ca să acopere zgomotul. Vino cu mine, lup prostuț ce ești.

Alva se ridică, iar Fenrir o urmă în liniște, pășind delicat pe paiele răspândite pe podea.

Ușa scârțâi puternic atunci când o deschise. Ținându-și respirația, Alva își întoarse capul pentru a vedea dacă băgase careva de seamă. De sub perdeaua de păr roșcovan a mamei, fratele cel mic se holba la ea.

— Întoarce-te la somn, Ivan, îi șopti blând.

Băiețelul își ținu o clipă privirea pironită într-a ei, după care închise ochii. Deși panica i se prelingea prin vene precum gheața topită, Alva se strecură pe ușă. Se pomeni într-un ger de crăpau pietrele, în beznă, iar Fenrir pufni îmbufnat, de parcă ar fi vrut să-i arate că nu-i plăcea nicidecum afară.

— Haide, Fen! zise fata, îndreptându-se cu pași repezi în direcția mării săli.

Doar lucirea argintie, palidă, a lunii aflate în primul pătrar lumina contururile caselor, însă fata știa drumul fără a avea nevoie să-l vadă. Alva locuise dintotdeauna în acest oraș, cunoștea fiecare străduță, fiecare om, absolut tot ce se

petrecea între zidurile Kilsgardului. Treaba ei era să știe lucruri. Fie că era vorba de o găină rătăcită, fie de un gard dărâmat, de vreo ceartă legată de o datorie, poate de vreun mesaj tainic pe care și-l vor fi trimis doi îndrăgostiți... Alva avea ochi pentru toate cele.

Pasiunea fetei de a cerceta mistere fusese hrănită de unchiul ei. Magnus bătuse lumea în lung și-n lat, ajungând să cunoască tot mai multe cu fiecare dintre cele patruzeci de ierni ale vieții sale. Știa o sumedenie de amănunte despre tot felul de lucruri și putea alege cu mare abilitate informațiile de care avea nevoie. Dar Alva știa mai multe decât el despre un singur lucru – Kilsgard – și tot ce se petrecea între zidurile cetății. Putea trece neobservată, putea să se ascundă îndărătul tufișurilor, putea să se strecoare printre ruine. Îi cunoștea pe locuitori ca pe propriul buzunar. Așadar, cum să nu fie treaba ei să afle ce se întâmpla chiar acum în sală?!

Acea sală, acel mic oraș și oamenii care trăiau acolo erau tot ce cunoscuse Alva vreodată, iar ei i se părea minunat. Kilsgard avea și un port, în care puteau acosta până la douăzeci de corăbii atunci când bărbații se pregăteau să pornească într-o escapadă, așa cum le șade bine vikingilor. Colibele locuitorilor erau plăcute și călduroase chiar și în iernile cele mai aspre. Curțile lor, din care răzbătea gălăgia iscată de găini, porci și oi, se înșiruiau una lângă alta, astfel că pentru Alva era floare la ureche să sară gardul ca să ajungă

la casele prietenilor ei ori ca să se strecoare în pădure. Toată lumea spunea că dorința neostoită de aventuri a fetei o va face să dea de belea. Și toată lumea era de părere că Soarta nu putea să o cruțe la nesfârșit.

Doar că toți localnicii dormeau la acea oră, singurele licăriri de lumină venind din sala cea mare – Meginsalr. Era căminul căpeteniei, casa lui Erik, vatra așezării. Strămoșii săi se număraseră printre părinții fondatori ai cetății, iar aceștia descindeau direct din zeul Odin.

Chiar dacă bezna nopții luase în stăpânire împrejurimile, Meginsalr era un adevărat furnicar.

Apropiindu-se, Alva izbuti să audă vocea unchiului ei răzbătând din enorma încăpere. Se proțăpi lângă ușă, lipindu-și urechea de lemnul acesteia. Sunetele din interior erau limpezi și Alva își dădu seama pe dată că înăuntru se adunaseră toți cavalerii. Nu era deloc bine. Însemna că în întunecimea nopții se dezvăluia un fapt care avea să afecteze întreaga suflare a așezării.

— Nu înțeleg ce-mi spui, Erik! tună Magnus. E o poveste tare încâlcită. Sunt prea multe lucruri pe care nu le știm, iar dacă dorești să fac cercetări în continuare am nevoie de toate informațiile. Cavalerii pot lua loc. Îl voi descoase chiar eu pe străinul acesta din fața noastră, ca să aflăm ce s-a petrecut astă-noapte. Cunosc limba pe care o vorbește.

Alva nu putea distinge decât o înșiruire de cuvinte

ciudate într-o limbă necunoscută, un murmur neliniștitor, acoperit la răstimpuri de zarva care cuprindea sala.

— Bolborosește total anapoda, spuse unul dintre cavaleri. Nu-l putem înțelege.

— Vorbește în graiul celor de dincolo de mare, îi lămurii Magnus. În engleză. Am deprins destule cuvinte din limba lor în cursul peregrinărilor mele, încât o să vă pot traduce. Așa că ne vom dumiri până la urmă ce vrea să spună, dar trebuie să aveți răbdare și să faceți liniște, pentru că omul e foarte înfricoșat și o să am mult de furcă până când voi reuși să-i aflui povestea.

Alva auzi cum băncile trosneau în vreme ce bărbații se așezau, iar inima ei începu s-o ia la galop. Avea să audă un om vorbind în limba englezilor. Magnus grăi din nou:

— Aduceți-l pe călugăr mai aproape.

O voce răsună din mulțime:

— Ce-i acela un călugăr?

Magnus i-o tăie la repezeală:

— V-am rugat să nu ne întrerupeți! Vă aflați în fața unui călugăr – omul acesta pe care-l vedeți cu toții. Uitați-vă bine la straiile și la pletele lui.

Alva blestemă ușa zdravănă din lemn, căci o împiedica să-l vadă și ea pe acel om interesant, sosit de peste mări. Îl auzi pe Magnus continuând:

— Englezii se închină unui singur zeu, nu mai multora.

Ei nu au clarvăzători sau proroci, ci preoți care le vorbesc oamenilor. Mai au și o tagmă de bărbați și femei care se-nchid de bunăvoie în locașuri sfinte, unde rostesc rugăciuni cât e ziua de lungă. Aceștia sunt călugării, iar bărbatul pe care-l vedeți e unul dintre ei. Și acum, faceți liniște, să auzim ce are de spus.

Deodată răsună o altă voce, șoptită și temătoare. Nou-venitul părea să vorbească într-un grai asemănător cu al Alvei, dar întrucâtva înmuiat. Fata asculta cu atenție. Limba semăna cu norvegiana pe care o vorbeau ei, însă cuvintele erau mai lungi, mai rotunjite, mai blânde. În timp ce călugărul glăsuia, Magnus îi traducea spusele pentru cei din sală.

— Străinul zice că se numește Edmund și că vine de la mănăstirea Lindisfarne din Regatul Northumbriei, aflat de-a lungul coastelor Mării Nordului. A slujit drept călugăr în acel loc încă de pe când era un băiețandru de opt ierni, ceea ce-nseamnă că și-a petrecut cincisprezece ani între zidurile mănăstirii.

Alva știa povești cu privire la insula Lindisfarne. I le istorisiseră tatăl și unchiul ei. Când auzi despre ea, simți un fior străbătându-i șira spinării. Unul dintre cavaleri sări în sus pe dată, urlând:

— Lindisfarne?! Insula aia amărâtă de pe coastele de nord-est ale Angliei? Îmi amintesc foarte bine călătoria